BESLUT MEDDELAT AV ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ANDRA AVDELNING I UTÖKAD SAMMANSÄTTNING

den 16 oktober 1995 *

I mål T-561/93,

Tiercé Ladbroke SA, bolag bildat enligt belgisk rätt, Bryssel, företrätt av Jeremy Lever, QC, Christopher Vadja, advokat i England och Wales, och Stephen Kon, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Winandy et Err, 60, avenue Gaston Diderich,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Francisco Enrique González Díaz och Richard Lyal, vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

med stöd av

* Rättegångsspråk: engelska.

Pari mutuel unifié belge, sammanslutning bildad enligt belgisk rätt, Bryssel, och

Société coopérative auxiliaire PMU belge, bolag bildat enligt belgisk rätt, Bryssel,

företrädda av Thomas Delahaye, advokat vid belgiska Cour de cassation, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Charles Turk, 13 B, avenue Guillaume,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 3 september 1993 genom vilket en ansökan ogillades som framställts av Tiercé Ladbroke SA den 18 maj 1992 som var grundad på artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT nr 13, 1962 s. 204) samt om att kommissionen skall åläggas att omedelbart återpröva klagomålet i enlighet med artikel 176 i EG-fördraget.

meddelar

ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTENS
ANDRA AVDELNING I UTÖKAD SAMMANSÄTTNING

följande

Beslut

Faktiska omständigheter, förfarande och av parterna åberopade grunder

1 Tiercé Ladbroke (nedan kallat "Ladbroke") har genom ansökan inlämnad till domstolens kansli den 5 november 1993 väckt talan enligt artikel 173 i EG-fördraget om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 3 september 1993 genom vilket den ansökan (IV/34.318) ogillades som Ladbroke framställt den 18 maj 1992 i enlighet med artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT nr 13, 1962 s. 204). I denna ansökan angav Ladbroke att Société coopérative auxiliaire PMU belge och Pari mutuel unifié belge (nedan kallat "PMUB") överträdde artikel 86 i fördraget genom att de — vilkas verksamhet utgjordes av att organisera vadhållning utanför tävlingsbanor för hästtävlingar som ägde rum i Belgien — vägrade att utse Ladbroke till sin företrädare med rätt att uppta vad enligt totalisatormetoden med avseende på belgiska tävlingar.

2 Genom ordförandens på förstainstansrättens andra avdelning beslut av den 8 augusti 1994 tilläts Société coopérative auxiliaire PMU belge och PMUB intervenera i målet till stöd för kommissionens yrkanden.

3 Genom en skrivelse — som inlämnades till förstainstansrättens kansli den 27 juli 1995 — begärde sökanden att målet skulle avskrivas, eftersom en överenskommelse kommit till stånd mellan denne och PMUB som innebar att sökanden utsågs till företrädare för PMUB för upptagande av vad enligt totalisatormetoden på hästtävlingar i Belgien och den överträdelse som lett till ansökan och utgjort föremålet för det beslut som talan avsåg därmed inte längre förelåg och sökanden därför hade avstått från talan.

4 I samma skrivelse begärde sökanden att kommissionen skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna med tillämpning av artikel 87.5 första stycket andra meningen i rättegångsreglerna.

5 Som stöd för denna begäran har sökanden gjort gällande att det var berättigat att väcka talan på grund av kommissionens inställning eftersom denna i det tvistiga beslutet inte hade gjort en bedömning av om de frågor som framställts i ansökan var välgrundade, utan begränsat sig till att endast behandla de frågor som framställts i sökandens svar på den skrivelse som kommissionen tidigare — den 23 februari 1993 — skickat till denne i enlighet med artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG (nedan kallad "skrivelse som avses i artikel 6") av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT nr 127, 1963 s. 2268).

6 Sökanden har hävdat att kommissionens inställning inte gav den något annat val för att få vetskap om de specifika motiven bakom beslutet att avslå ansökan än att föra talan mot detta beslut genom en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 173 i fördraget.

7 Genom en skrivelse från justitiesekreteraren av de 28 juli 1995 anmodade förstainstansrätten svaranden och intervenienterna att lägga fram sina synpunkter angående begäran om avskrivning.

8 Kommissionen begärde i det yttrande den inlämnade till förstainstansrättens kansli den 4 augusti 1995 att sökanden i enlighet med artikel 87.5 första stycket första meningen i rättegångsreglerna skulle ersätta rättegångskostnaderna. Kommissionen gjorde gällande att det inte är dennas inställning som har lett till att talan har väckts

och att det således inte finns anledning att i detta fall tillämpa artikel 87.5 första stycket andra meningen i rättegångsreglerna och att det däremot är sökanden som bör förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

9 I det avseendet har kommissionen understrukit att talan i motsats till vad sökanden hävdat inte kan anses ha väckts för att sökanden skulle ges möjlighet att få reda på skälen till att dennes ansökan avslagits. Kommissionen har angivit att sökanden, till följd kommissionens skrivelse som avses i artikel 6, i vilken den angav de grunder på vilka den avsåg att avslå ansökan, angav synpunkter avseende olika punkter i den skrivelsen och att kommissionen i sin tur själv tog ställning till dessa sökandens synpunkter i sin skrivelse av den 3 september 1993 i vilken den slutgiltigt avslog ansökan. Av det ovan sagda följer att grunderna för beslutet om avslag av ansökan är fullständigt klara för både sökanden och förstainstansrätten, att sökanden har väckt talan för att beslutet om avslag av dennes ansökan skulle ogiltigförklaras och för att på detta sätt få en kommersiell fördel av PMUB och att Ladbroke — genom att denna fördel erhållits genom förhandlingar mellan de berörda parterna — inte längre hade något intresse av att bestrida avslaget på dennes ansökan.

10 Intervenienterna har i sina yttranden av den 6 september 1995 påpekat att det påstående som förekommer i begäran om avskrivning av den 27 juli 1995 — enligt vilket den överträdelse som angivits i ansökan senare har upphört på grund av att en överenskommelse har slutits mellan sökanden och PMUB — visar att man anser att överträdelsen faktiskt förekom redan tidigare. De har bestridit att så var fallet och framhåller att det ovan nämnda avtalet mellan sökanden och PMUB inte innebär att de erkänner att deras inledande vägran att utse Ladbroke till sin företrädare utgjorde en överträdelse.

11 Intervenienterna har yrkat att Ladbroke i enlighet med artikel 87.5 i rättegångsreglerna skall ersätta de rättegångskostnader som orsakats av att de intervenerat,

eftersom de ansett att sökanden inte har bevisat sina påståenden enligt vilka talans väckande var berättigat på grund av svarandens inställning.

Förstainstansrättens bedömning

12 I enlighet med artikel 99 i rättegångsreglerna finns det anledning att besluta att målet skall avskrivas samt att besluta om rättegångskostnaderna.

13 Det skall i detta avseende påminnas om att den part som återkallar sin talan i enlighet med bestämmelserna i artikel 87.5 första stycket i rättegångsreglerna skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om det har yrkats av den andra parten. På begäran av den part som återkallar sin talan skall emellertid kostnaderna bäras av den andra parten, om det anses skäligt på grund av dennes uppträdande.

14 I det förevarande fallet skall det för det första framhållas att kommissionen, genom den skrivelse den upprättat som avses i artikel 6, har meddelat sökanden att den information denna hade insamlat inte berättigade att ansökan om fastställelse av en överträdelse av artikel 86 i fördraget skulle bifallas. Enligt kommissionen innehade PMUB och Tiercé franco-belge — ett företag som konkurrerade med Ladbroke och som köpts upp av PMUB — inte en dominerande ställning på den relevanta marknaden, som definierats som den belgiska marknaden för totalisatorvadhållning eller andelsvadhållning på hästtävlingar i Belgien och utlandet, och dessutom var deras marknadsandel mindre än sökandens. Utöver detta har kommissionen anfört att, även om man skulle kunna anse att PMUB innehar en dominerande ställning på den relevanta marknaden och att dess vägran att ge Ladbroke tillåtelse att ta upp vad i egenskap av ombud utgör ett missbruk, skulle detta bero på den belgiska lagstiftningen och skulle inte kunna påverka handeln mellan medlemsstater och därför inte höra till tillämpningsområdet för artikel 86 i fördraget.

15 Det skall för det andra framhållas att Ladbroke i sitt svar av den 12 maj 1993 på skrivelsen som avses i artikel 6 påstod att kommissionens slutsatser vilade på felaktiga bedömningar av de rättsliga förhållandena och sakförhållandena avseende den relevanta marknaden, PMUB: s innehav av en dominerande ställning på denna marknad, PMUB: s beteende på marknaden samt inverkan av detta beteende på handeln mellan medlemsstater.

16 Ladbroke bestred i sin skrivelse av den 12 maj 1993 grunden för de skäl som — enligt skrivelsen som avses i artikel 6 — berättigade avslaget på dess ansökan såsom ogrundad, utan att påstå sig inte ha förstått skälen. Ladbroke hävdade, i motsats till vad kommissionen kommit fram till, att det förelåg två åtskilda marknader på den sektor av marknaden som utgjordes av upptagande av vad i Belgien på hästtävlingar. Den ena skulle ha varit den för upptagande av vad på belgiska tävlingar och den andra den för upptagande av vad på utländska kapplöpningar. Följaktligen skulle såväl förekomsten av en dominerande ställning som förekomsten av missbruk bedömas med hänsyn till på var och en av dessa marknader och på deras ömsesidiga beroendeförhållande.

17 På samma sätt har sökanden i den ovan nämnda skrivelsen bestridit kommissionens slutsats — enligt vilken det missbruk som påpekats genom ansökan, även om det verkligen hade försiggått, skulle bero på den nationella lagstiftningen och inte skulle kunna påverka handeln mellan medlemsstater — genom att påstå att i den mån vad avseende utländska tävlingar tas upp i Belgien av sökanden och av företag som är knutna till PMUB föreligger faktiskt en handel mellan medlemsstaterna på området för de berörda aktiviteterna. Således skulle vägran att ge sökanden tillstånd att som företrädare för PMUB ta upp vad på belgiska tävlingar, genom att påverka dennas rättsliga och ekonomiska ställning, även kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna.

18 Det bör slutligen konstateras att det i det tvistiga beslutet av den 3 september 1993 genom vilket sökandens ansökan avslogs för det första anges att sökandens svar på den skrivelse som tillsänts honom i enlighet med artikel 6 inte innehöll några nya

uppgifter om sakförhållanden eller rättsliga förhållanden som skulle kunna leda till en ändring av kommissionens inställning och för det andra upprepas kommissionens analys som fanns med i skrivelsen som avses i artikel 6 i fråga om de ovan nämnda punkterna, nämligen den relevanta marknaden, PMUB: s innehav av en dominerande ställning på den marknaden, förekomsten av ett eventuellt missbruk och sannolikheten för att handeln mellan medlemsstaterna skall påverkas.

19 Det följer av en sammantagen bedömning av ovanstående överväganden att sökanden i det förevarande fallet hade fått kännedom om de skäl som låg bakom kommissionens beslut att avslå sökandens ansökan, eftersom dessa skäl meddelats honom såväl genom den skrivelse som avses i artikel 6 — över vilken sökanden hade möjlighet att framställa synpunkter i sakfrågan — som genom det tvistiga beslutet i sig.

20 Av detta följer att förstainstansrätten — under dessa omständigheter och med beaktande av att kommissionen inte är tvungen att i sina beslut överväga alla de sakförhållanden och rättsliga förhållanden som de berörda har åberopat under det administrativa förfarandet (domstolens dom av den 29 oktober 1980, Van Landewyck m. fl. mot kommissionen, 209/78—215/78 och 218/78, Rec. s. 3125, punkt 66) — inte kan finna att kommissionens inställning berättigade att denna talan skulle väckas.

21 Följaktligen skall man tillämpa bestämmelsen i artikel 87.5 första stycket första meningen i rättegångsreglerna och förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna. Vad gäller intervenienternas rättegångskostnader skall det tilläggas att det inte framstår som lämpligt att i detta fall tillämpa artikel 87.4 tredje stycket i rättegångsreglerna, ändrade den 28 februari 1995.

På dessa grunder fattar

ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTENS
ANDRA AVDELNING I UTÖKAD SAMMANSÄTTNING

följande beslut:

1) **Mål T-561/93 avskrivs.**

2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna inklusive dem som förorsakats intervenienterna.**

Luxemburg den 16 oktober 1995

H. Jung
Justitiesekreterare

H. Kirschner
Ordförande